

Een rimpelig appeltje

Sim Visser directeur Kasteel Groeneveld



Vandaag, 19 februari aten we de laatste appeltjes die we afgelopen oktober oogstten in onze tuin in Frankrijk. De appeltjes zijn rimpelig, maar nergens rot. De smaak is intens zoet. De appelmoes die Debora in oktober inmaakte is heerlijk en de appeltaart van vandaag onovertroffen.

Deze Franse moestuin is inmiddels de zevende die ik in mijn leven bewerk. Het begon vijftig jaar geleden in de moestuin die mijn vader voor mijn moeder aanlegde.

Daarna waren er moestuinen die ik samen met Debora in onze studententijd ontgon en bewerkte in Chazy, net onder de Canadese grens in de staat New York en daarna, terug in Wageningen achter het vervallen landhuis Nudenoord. Na de studententijd kwam Groningen met eerst een tuin in de Veenkoloniën bij een vriendin van de Kunstacademie. Toen ons gezin inmiddels drie kindertjes telde werd de binnenstad te benauwd. We werden lid van de biologische tuiniersvereniging en ontgonnen een strook grond langs het stadspark. In Roermond, met inmiddels vier kinderen, ontgonnen we opnieuw een tuin. Nu begeleidt door het klokje van de Kapel in 't Zand.

En dan nu de moestuin in Mezurat. Deze jardin potager bevat alles wat voor mij de essentie van tuinieren is: een intense prikkeling van alle zintuigen.

Na een dag werken in de tuin, uiteraard zonder handschoenen, voelen mijn handen droog en zijn alle groeven mooi afgetekend door zwarte aarde, die er pas vier dagen later uit gewassen is. En dat is nog maar de grond. Wat te denken van de aanraking van de gladde huid van een

aubergine of het kwetsbare blad van sla. Of van het slijm van een naakte slak. Of de intense prikkeling van jonge brandnetels.

Als ik 's ochtends vroeg de schuurdeur openmaak komt een geur van olie, aarde en ijzer me tegemoet. Op weg naar de tuin prikkelt de frisse geur van platgetrapte munt mijn neus. De eerste spade in de zware klei roept associaties op met het beeldhouwlokaal op de Academie

Al werkend word ik begeleid door het gezoem van bijen in de appelboom, die midden in de tuin staat. Hoog in de lucht het ijle roepen van buizerds. Diep in het dal het gebrom van een tractor en het geloei van de Limousin koeien.

De eerste radijzen. Het oogstseizoen is begonnen. De scherpe smaak verlaat je mond pas uren later. Van Debora leerde ik dat ook allerhande blad rauw lekker smaakt: prei, kool, bietjes, de toppen van brandnetels.

Als ik na een half uur spitten om me heen kijk zie ik de bewerkte aarde, de nette rijen sla en prei en de glanzende courgettes verscholen onder grof blad en gele bloemen. In de vroege ochtendzon trekt de grondmist langzaam uit het dal.

Een moestuin. Genieten van buitenlucht, van de omgeving, van de seizoenen, van de ruilhandel met burens en van het spitten van de grond.

Genieten bovenal van de dagelijkse wandeling met mijn lief door de tuin. Alle ontwikkelingen worden gesignaleerd en besproken: het opkomend zaad en de bloei van de appelboom.

En later, veel later is zo'n rimpelig appeltje nog steeds de beloning!